Πόλεμος; Τρέξε να σηκώσεις τα λεφτά από την τράπεζα…

_ 28η Οκτωβρίου 1940

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Επί τη ευκαιρία της Εθνικής Επετείου του «ΟΧΙ», που πλησιάζει, θα ακουστούν και πάλι οι ίδιοι τετριμμένοι «δεκάρικοι», περί ομοψυχίας και ομονοίας του τότε λαού, θα τα περδικλώσουν οι «αριστεροί» με την εθνική αντίσταση, θα καρυκευτούν τα μηνύματα «της πολιτικής και πολιτειακής ηγεσίας» και με ολίγον κορωνοϊό και θα… σβήσουν τα φώτα.

Βεβαίως θα διατρανωθεί και η κοσμοξάκουστη αποφασιστικότητα των πολιτικών, να υπερασπιστούν τα κυριαρχικά μας δικαιώματα έναντι της Τουρκίας, η οποία αλωνίζει ανενόχλητη το Αιγαίο.

Θα πρότεινα φέτος να πρωτοτυπήσουν και, αντί για τα χιλιοειπωμένα διαγγέλματα, να διαβάσουν το τι μαθαίνουν τα Ελληνόπουλα στα σχολεία για το «Σαράντα».

Είμαι δάσκαλος της Ε’ Δημοτικού. Στην σελίδα 44 του α’ τεύχους του βιβλίου Γλώσσας, περιέχεται κείμενο-επίκαιρο για την επέτειο. Οπότε ο πρωθυπουργός της χώρας, μπορεί να αναγνώσει το κείμενο που διδάσκονται τα Ελληνόπουλα, «για να νιώσουν περήφανα για τον ηρωισμό της γενιάς του ’40, για την πατρίδα μας»:

«Συμπολίτες μου». (Αν προσέξουμε δεν χρησιμοποιεί πια την παραδοσιακή προσφώνηση «Ελληνίδες, Έλληνες», αλλά το αόριστο «συμπολίτες μου». Είναι ντροπή και δείχνει το προσκύνημά τους στην δημογραφική αλλοίωση που μας επέβαλλε η νεοταξική δυσωδία). Θα ακουστούν, λοιπόν, τα παρακάτω, «αντάξια της μεγαλειώδους θυσίας του λαού μας»:

«Η Ιταλία, συμπολίτες μου, την 28η Οκτωβρίου του 1940, μας κήρυξε τον πόλεμο! Κι εμείς πήγαμε στα υπόγεια και κρυφτήκαμε». (Ο τίτλος)

Οι οικογένειες της εποχής, εκείνης όταν άκουσαν τις σειρήνες, τρομαγμένες και… λερωμένες από τον φόβο τους, πανικοβλήθηκαν. Σας μεταφέρω μια εικόνα, σύμφωνα με το σχολικό βιβλίο.

Κάποια στιγμή γύρισε ο μπαμπάς στη μαμά και της είπε πως θα τρέξει στην τράπεζα να σηκώσει λεφτά. Δεν έχουμε δραχμή, είπε κι έφυγε τρέχοντας στη σκάλα…

Όταν ο μπαμπάς γύρισε από την τράπεζα λερωμένος πολύ και σκισμένος και χωρίς το καπέλο του, είπε ότι η τράπεζα ήταν κλειστή και δεν μπόρεσε να σηκώσει λεφτά. Τότε πήγαμε σ' ένα υπόγειο, στης κυρίας Γιαννοπούλου, γιατί το σπίτι της έχει υπόγειο και το λιακωτό της είναι τσιμεντένιο και δεν μπορούν να το τρυπήσουν οι μπόμπες. Και ο μπαμπάς πήρε στην αγκαλιά του τον αφηγητή, παιδί μικρό και του είπε:
-Άκη, από σήμερα θα γίνεις άντρας. Και ο Άκης, εμπνεόμενος από την γενναιότητα του πατέρα του, απάντησε:
Εγώ τότε φοβήθηκα πάρα πολύ, γιατί δεν ήθελα να γίνω σήμερα άντρας…».

(Πριν σχολιάσω να τονίσω τα εξής: Όλοι οι ειδικοί επιστήμονες που ασχολούνται με την γλώσσα και την διδακτική της, γνωρίζουν ότι δεν υπάρχουν αθώα παραμυθάκια και ότι κάθε γλωσσικό κείμενο, ακόμα και ένα πρόβλημα μαθηματικών, προάγει συγκεκριμένες αξίες και στάσεις ζωής).

Ας προσέξουμε τρία ύπουλα μηνύματα που κρύβονται στο προδοτικό κείμενο.

Πρώτον: Κρυφτήκαμε στα υπόγεια. Δηλαδή, δειλία, ηττοπάθεια, αφιλοπατρία, καλλιέργεια στα μικρά παιδιά αισθήματος υποταγής και υποτέλειας στους εχθρούς μας. Οι Τούρκοι αλυχτούν, ίσως κληθεί ο λαός να υπερασπιστεί όσια και ιερά, όμως εμείς, θα κρυφτούμε στα υπόγεια και θα γλιτώσουμε. Η αντίσταση στα… υπόγεια σώζει πατρίδες και όχι το «Ελευθερία ή Θάνατος».

Δεύτερον: Τρέχει ο πατέρας, πρώτη του σκέψη και αντίδραση στο άκουσμα του πολέμου, στην τράπεζα «να σηκώσει λεφτά». Υπάρχει μια συγκινητικότατη φωτογραφία της εποχής. Μια μαυροφορεμένη μάνα, η Ελληνίδα που ανέθρεψε λεβέντες, αποχαιρετά τον στρατιώτη γιο της, βάζοντάς τον να φιλήσει την εικόνα του στρατιώτη του Χριστού, του Άη-Δημήτρη.

Μέσω του σχολικού κειμένου εξευτελίζεται η ελληνική οικογένεια, ο θεσμός του πατέρα, συκοφαντούνται οι 14.000 περίπου ήρωες, που δεν έτρεξαν στις τράπεζες, αλλά στις αετοράχες της Πίνδου για να πεθάνουν -και όχι να σκοτώσουν- για την πατρίδα. Και βέβαια προβάλλεται, όχι η αρετή της φιλοπατρίας, αλλά η λέπρα της ψυχής, η φιλαργυρία.

Τρίτον: Εγώ τότε φοβήθηκα πάρα πολύ, γιατί δεν ήθελα να γίνω σήμερα άντρας…

Βεβαίως, γιατί οι πραγματικοί άντρες στρατεύονται και πολεμούν! Ενώ όσοι δεν θέλουν να γίνουν άντρες, παίρνουν ένα Ι5 (γιώτα πέντε) χαρτί απόλυσης ή εξαγοράζουν την θητεία τους και σπεύδουν σαν λαγοί στα υπόγεια και άσε τα κορόιδα να κατασκοτώνονται για την τιμή του έθνους!

Αν προβάλλεις το αντρικό πρότυπο, κινδυνεύεις από τις «κυρακατίνες» της πολιτικής ορθότητας να

κατηγορηθείς για… σεξισμό.

Ένας πρωθυπουργός που θα απευθυνόταν στους Έλληνες και τις Ελληνίδες και όχι στους συμπολίτες του, θα διάβαζε, την ημέρα της 28ης, αυτό που διέσωσε ο Στρατής Μυριβήλης.

Στον πανηγυρικό λόγο που εκφώνησε στην Ακαδημία Αθηνών, στις 27 Οκτωβρίου του 1960, μεταξύ των άλλων σπουδαίων ανέφερε και ένα συγκλονιστικό γεγονός, που διαδραματίσθηκε, όχι «στο διάσελο της Ιστορίας» (Βρεττάκος), αλλά στα μετόπισθεν, όπου ο απόλεμος πληθυσμός της πατρίδας μας, συναγωνιζόταν την ανδρεία των μαχητών. Το μεταφέρω:

«Είχε οργανωθή, κατά τη διάρκεια του αγώνα υπηρεσία μεταγγίσεως αίματος, απ' τον Ερυθρό Σταυρό της Ελλάδος. Είχα και ένα φίλο γιατρό, σ' αυτή την υπηρεσία, λοιπόν πήγαινα κάπου-κάπου να τον δω και να τα πούμε. Ο κόσμος έκαμε ουρά κάθε μέρα για να δώση το αίμα του για τους τραυματίες μας.

Ήταν εκεί νέοι, κοπέλες, γυναίκες, μαθητές, παιδιά που περίμεναν τη σειρά τους. Μια μέρα, λοιπόν, ο επί της αιμοδοσίας φίλος μου γιατρός, είδε μέσα στην σειρά των αιμοδοτών που περίμεναν, να στέκεται και ένα γεροντάκι.

-Εσύ, παππούλη, του είπε ενοχλημένος, τι θέλεις εδώ;
Ο γέρος απάντησε δειλά:
-Ήρθα κι εγώ, γιατρέ, να δώσω αίμα.

Ο γιατρός τον κοίταξε αυστηρά με απορία και συγκίνηση. Ο γέρος παρεξήγησε το δισταγμό του. Η φωνή του έγινε πιο ζωηρή.

-Μη με βλέπεις έτσι, γιατρέ μου. Είμαι γερός, το αίμα μου είναι καθαρό, και ακόμα ποτές μου δεν αρρώστησα. Είχα τρεις γιούς. Σκοτώθηκαν και οι τρεις εκεί πάνω. Χαλάλι της πατρίδας. Όμως μου είπαν πως οι δύο πήγαν από αιμορραγία.

Λοιπόν, είπα στη γυναίκα μου, θα 'ναι κι άλλοι πατεράδες, που μπορεί να χάσουν τα παλληκάρια τους, γιατί δε θα 'χουν οι γιατροί μας αίμα να τους δώσουν. Να πάω να δώσω κι εγώ το δικό μου.

Άιντε, πήγαινε, γέρο μου μού είπε κι ας είναι για την ψυχή των παιδιών μας. Κι εγώ σηκώθηκα κι ήρθα».

(«Η 28η Οκτωβρίου 1940», πανηγυρική λόγοι ακαδημαϊκών, επιμέλεια Πέτρος Χάρης, Αθήνα 1978, σ. 322).

Τέτοιες γενιές και με τέτοια παιδεία, νικούν και σώζουν πατρίδες…

19.10.2020

Πηγή: www.antibaro.gr/